

РЕШЕНИЕ

№ 39083

гр. София, 09.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в
публично заседание на 21.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **8254**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 във връзка с чл. 82а ЗДСл.

Образувано е по жалба с вх. № 23749/06.07.2026 г. по описа на Административен съд София-град, подадена от Н. И. П. срещу заповед № СП295/15.06.2026 г. на председателя на Комисия за регулиране на съобщенията.

Твърди се, че оспорваният акт е издаден незаконосъобразно – при липса на фактически основания, при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон и при неспазване на целта му. Посочва се, че с чл. 82а, ал. 1 ЗДСл се предвижда преназначаване за срок не по-дълъг от 4 години, като при отсъствие на визирано конкретно условие, респ. събитие – назначаване на титуляр, завръщане на титуляр и др., както било в случая, преназначаването било до изтичане на този максимален срок. Сочи, че органът разполага с възможността едностранно да прекрати правоотношението по чл. 82а ЗДСл, но е длъжен да изложи мотиви, които да почиват на обективни и проверими обстоятелства, обосноваващи предприетото прекратяване. Цитира съдебна практика. Приема, че е нарушена разпоредбата на чл. 169 АПК. Моли за отмяна на заповедта. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят Н. И. П., редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Акцентираща, че ответникът е направил опит да мотивира издаването на заповедта впоследствие, вкл. и с твърдения за дисциплинарни нарушения, за които нямало доказателства, но и не можели да обосноват заповедта. Позовава се на представена заповед, с която се освобождава жалбоподателят от набеждаването за неспазване на работното време. Моли за отмяна на заповедта. Претендира разноски.

Ответникът - председателят на Комисия за регулиране на съобщенията, редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност.

В писмени бележки излага подробни съображения по съществото на спора, като твърди, че в случая приложение намира хипотезата „или при прекратяване действието на настоящата заповед“, която била възможност, алтернатива предвид посоченото в заповедта за преназначаване. Твърди се също, че ЗДСл бил специален закон и като такъв дерогирал изискването на АПК за мотивиране на актовете. Аргументира се издаването на заповедта в условията на оперативна самостоятелност, като се сочи, че защитата на служителя се изразявала в назначаването му на предишната му длъжност или при съкращаването ѝ предлагане на друга равностойна длъжност. Подробно мотивира възражението си за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано като разноски от жалбоподателя.

В писмото, с което се изпраща до съда административната преписка по издаването на оспорената заповед, са изложени твърдения за недопустимост на жалбата. Изложени са и мотиви за неоснователност, като се акцентира, че в случая се касае за изменение на правоотношение, а не – за прекратяване. Допълва, че от електронната система на КРС за месеци април, май и юни 2026 г. било видно, че служителят не изпълнява в пълен обем служебните си задължения и/или ги изпълнява със забава, като след издаването на оспорената заповед вече спазвал работното си време.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, след като се запозна с твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, установи следното от фактическа страна:

Със заповед № СП 576/01.11.2024 г. на председателя на КРС Н. И. П. е преназначен на длъжност „главен експерт“ в отдел „Международна дейност и цифрови услуги“, дирекция „Международна дейност, цифрови услуги и координация“ /МДЦУК/, считано от 01.11.2024 г., на основание чл. 82, ал. 1 ЗДСл.

Със заповед № СП 269/15.05.2025 г. на председателя на КРС Н. И. П. е преназначен на длъжност „директор на дирекция МДЦУК“ за срок до 4 години, на основание чл. 82а, ал. 1 ЗДСл и писмено съгласие на държавния служител. В заповедта се съдържа следният текст: „след изтичане на срока или при прекратяване действието на настоящата заповед за преназначаване, държавният служител заема предишната си длъжност“.

Със заповед № СП 295/15.06.2026 г. на председателя на КРС Н. И. П. е преназначен на длъжност „главен експерт“ в отдел „Международна дейност и цифрови услуги“, дирекция „МДЦУК“, считано от 16.06.2026 г., на основание чл. 82а, ал. 1 и ал. 2 ЗДСл.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 15.06.2026 г.

Представени и приети като доказателства са: заповед № СП 297/16.06.2026 г. на председателя на КРС, с която се нарежда З. Д. Т. – началник на отдел „Координация и връзки с обществеността“, дирекция „МДЦУК“, да съвместява незаетата длъжност „директор“ на дирекцията, считано от 16.06.2026 г., но не по-късно от 16.12.2026 г., на основание чл. 16 ЗДСл; заповед № СП 311/03.08.2026 г. на председателя на КРС, с която М. И.-С. е преназначена на длъжност „директор на дирекция МДЦУК“ за срок от 01.08.2026 г. до 31.01.2027 г., на основание чл. 82а, ал. 1 ЗДСл и писмено съгласие на държавния служител; заповед № РД-07-205/12.08.2020 г. на председателя на КРС относно работното време и други съдържащи се в електронното дело.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, въз основа на установената фактическа обстановка, формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е в срок срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, съдебното обжалване на който не е изключено /чл. 124 ЗДСл/, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, и доколкото с оспорената заповед се определят важни елементи на служебното правоотношение, свързани с неговото възникване и съдържание, вкл. и размерът на основната месечна заплата, която се предвижда с преназначаването /решение по адм. дело № 5664/2025 г. на ВАС/.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

На първо място, заповедта е издадена от компетентен административен орган /орган по назначаването по смисъла на чл. 27, ал. 1, т. 4 от Закона за електронните съобщения/, поради което не са налице основания за прогласяване на нейната нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.

На второ място, заповедта е издадена при неспазване на установената писмена форма, при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон и неговата цел.

Заповедта е издадена на основание чл. 82а, ал. 1 и 2 ЗДСл.

Съгласно разпоредбата на чл. 82а, ал. 1 ЗДСл /в приложимата към датата на издаване на оспорения акт редакция/ „с писмено съгласие на държавния служител той може да бъде преназначен за срок не по-дълъг от 4 години на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на минималните и специфичните изисквания за нейното заемане“.

В ал. 2 на чл. 82а ЗДСл е предвидено, че след изтичане на срока по ал. 1 държавният служител заема предишната си длъжност, като в случаите, когато тази длъжност е съкратена, му се предлага друга равностойна длъжност по служебно правоотношение в същата администрация.

Законът предвижда максимален срок на временното преназначаване - 4 години, като с оглед спазването на изискването за стабилитет на служебното правоотношение /чл. 81 ЗДСл/ би следвало, още при издаването на заповед за временно преназначаване, да бъде посочен срок или основание, при настъпването на което временното преназначаване ще бъде прекратено - например назначаване на титуляр, завръщане на титуляря и др., в зависимост от причината за временното преназначаване. При отсъствие на визирано конкретно условие, респ. събитие, в акта, преназначаването е до изтичане на максималния срок. В конкретния случай със заповед № СП 269/15.05.2025 г. на председателя на КРС Н. И. П. е преназначен на длъжност „директор на дирекция МДЦУК“ за срок до 4 години на основание чл. 82а, ал. 1 ЗДСл, в която заповед се съдържа следният текст: „след изтичане на срока или при прекратяване действието на настоящата заповед за преназначаване, държавният служител заема предишната си длъжност“. Видно от датата на преназначаването – 15.05.2025 г., до датата на издаване на оспорената заповед не са изтекли 4 години /решение по адм. дело № 2127/2024 г. на ВАС/, като следва да бъде уточнено, че друг срок, след изтичането на който да се прекрати преназначаването, не е вписан в заповедта от 15.05.2025 г. Не е посочено и друго обстоятелство, при настъпването на което временното преназначаване ще бъде прекратено, освен при прекратяване действието на настоящата заповед. Какво се има предвид под израза „при прекратяване действието на настоящата заповед“, не е уточнено от органа, нито може да се изведе от събрания по делото доказателствен материал. Подобен извод не може да се обуслови и от заповедите, издадени след оспорването, като напротив - чрез тях се доказва изпълнението на функции, задачи и задължения на длъжността от лица, които не са титуляри, а съвместяват длъжности или са временно преназначени, от което се формира извод и за издаване на заповедта в нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК.

Прието е в съдебната практика, че органът по назначаването разполага с възможност едностранно

да прекрати правоотношението по чл. 82а, ал. 1 ЗДСл и преди да изтече максималният законов срок, но е длъжен да изложи мотиви, които обосновават издаването на акта. Трябва да се отбележи, че мотивите следва да почиват на обективни и проверими обстоятелства, които обосновават предприетото прекратяване на преназначаването. Излагането на фактически съображения позволява да се провери спазването на нормативното изискване органът по назначаване, в условията на оперативна самостоятелност, да упражнява правата си разумно, добросъвестно и справедливо. Изпълнението на това изискване е гаранция, че административният орган прилага дискреционна си власт при спазване на принципа на последователност и предвидимост по чл. 13 АПК, и е подчинена на легитимна цел.

Посочено е в ТР № 4 от 22.04.2004 г. по дело № ТР-4/2002 г., ОСС на ВАС, че въпреки предоставеното от закона право на действие при оперативна самостоятелност неизлагането на мотиви по въпроса защо е избрано едно от няколко възможни законосъобразни решения, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е основание за отмяната на акта. Актът се проверява по съдебен ред за неговата законосъобразност, а тя освен преценката дали органът не е нарушил съответните законови рамки включва в себе си и отговор на въпроса дали той не е упражнил превратно така предоставеното му право на оперативна самостоятелност и съответства ли взетото решение на целта на закона.

В случая липсват мотиви, обосноваващи издаването на оспорваната заповед, които органът дължи съгласно приложимата разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК /решение по адм. дело № 3206/2025 г. на ВАС/. За първи път в съдебното производство са изложени доводи, че служителът е нарушил служебната дисциплина, но в заповедта не се съдържат данни за извършено дисциплинарно нарушение и не е посочена правната норма, въз основа на която при извършено дисциплинарно нарушение се ангажира отговорността на служителя именно с прекратяване на преназначаването, нито има данни за проведено производство по ангажиране на дисциплинарната му отговорност /решение по адм. дело № 5784/2025 г. на ВАС/.

Съдът не се отклонява от многократно изразяваното си становище, че е недопустимо осъществилата се фактическа обстановка да се установява въз основа на твърдения досежно фактите и обстоятелствата от значение за случая, изложени от страните за първи път в хода на съдебното производство, в което всъщност осъществява контрол за законосъобразност на оспорения акт и същият не следва да допълва/изменя волята на административния орган, изразяващо се в подмяна на съображенията, мотивирали преценката на органа. Съдът е длъжен да обсъди писмените доказателства, приложени към преписката, и да провери дали са относими към спора, когато в административния акт са изложени конкретни фактически основания. Чрез обсъждане на писмените доказателства или твърденията на страните съдът не може да санира и допълни оспорения административния акт. Не е допустимо преценяването на законосъобразността на акта на фактически и правни основания извън тези, които е посочил издаващият го орган, както и излагане на мотиви от съда по един немотивиран от административния орган акт. Правораздавателният контрол цели обезпечаване на субективните права и интереси на адресата на акта при наличието на властническо волеизявление. Мотивите за издаването на акта не могат да бъдат допълвани след приключване на процедурата по издаване на административния акт и неговото съобщаване, доколкото страната е била напълно лишена от възможността да разбере причините, довели до обективизиране на конкретното решение и съответно да организира адекватно защитата си, а съда - да извърши съдебен контрол за законосъобразност.

По изложените съображения оспорената заповед следва да се отмени съгласно чл. 168, ал. 1 във

връзка с чл. 146, т. 2 – т. 5 АПК.

В този смисъл решения на ВАС - по адм. дело № 370/2026 г., по адм. дело № 7835/2025 г. и др.

Разноски:

С оглед изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК следва да бъдат присъдени разноски на жалбоподателя в общ размер на 405,11 евро – държавна такса и адвокатско възнаграждение, уговорено и платено съгласно договор за правна защита и съдействие. Разноските следва да бъдат заплатени от КРС – юридическото лице, в структурата на което е органът, издател на оспорения в настоящото съдебно производство акт, по аргумент от § 1, т. 6 ДР АПК във чл. 21, ал. 2 от Закона за електронните съобщения. Съдът приема възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно, тъй като размерът му е под минимално определения с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа и съответства на фактическата и правна сложност на делото, компенсира разумно и справедливо адвоката за положен труд във връзка с производството, а присъждането му не води до неоснователно обогатяване на страната.

Така мотивиран, Административен съд София – град, Първо отделение, 85-и състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед № СП295/15.06.2026 г. на председателя на Комисия за регулиране на съобщенията.

ОСЪЖДА Комисия за регулиране на съобщенията, със седалище в [населено място], да заплати на Н. И. П., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място],[жк], [улица], ет. 2, ап. 7, сумата в размер на 405,11 евро, представляваща направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: